

Mesebeli Afrika - Vannak külföldi zsoldosok Líbiában vagy nincsenek?

2011 március 10. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A Líbiában zajló események kapcsán ismét tökéletes képet kaphatunk arról, hogy a nemzetközi politikai erők mindig csak saját érdekeiknek megfelelően cselekszenek, a demokrácia és a lakosság nem igazán számít a nagyhatalmak vezetőinek, hiszen emlékezzünk csak vissza:

2009-ben Barack Obama lett az első amerikai elnök, aki kezét rázotta Muammar al-Gaddafi (Kadhafi) líbiai diktátorral, de relatíve semmi problémája nem volt Gaddafival és a múlt beszédeivel a német kancellárnak, az olasz vagy akár a brit miniszterelnöknek sem az elmúlt években, most pedig egyik pillanatról a másikra lett a véreskezű diktátor, aki háborút kezdett saját népe ellen.

Tegyük fel magunkban a kérdést: hol voltak a kritikus hangok például 2008-ban, amikor a csádi lázadók hajszálnyira voltak a csádi főváros, N'Djamena elfoglalásától vagy hol voltak, amikor a Közép-afrikai Köztársaság lázadói indultak meg a főváros ellen? Mert ha megfordítjuk a képet, akkor lehet, hogy felszabadítók küzdöttek egy diktátor ellen ezeken a helyeken is? Mindenesetre Gaddafi rendkívül gyorsan elveszítette korábbi támogatói és barátai jelentős részét, most már csak az amúgy is kritizált államok és vezetőik tartanak ki mellette külföldön (csak néhány név: Daniel Ortega Nicaraguája, Hugo Chavez Venezuelája vagy Islam Karimov Üzbegisztánja) és katonaságának is csak néhány vezetője áll mögötte, plusz a főleg Tripoliban koncentrálódó, két pártolós lakosság, amely ezrelékkel vonult fel néhány napja is vezetője támogatását jelezve. Főleg a katonaság soraiban bekövetkezett hitelvesztése miatt került a megbuktatásáért küzdők kezére Líbia egy elég jelentős része, de míg mondjuk Tunéziában nem volt kérdés Ben Ali bukása, addig Gaddafi felvette a kesztyűt és harcot indított a hatalom megőrzéséért.

Hogy kik és hogyan segítik ebben, arról rengeteg pletyka és bizonytalan információ kering (amelyeket aztán könnyelműen felkap az Afrikával korábban soha nem foglalkozó média – egyes riportokat posztban lehetne elemezni a szomorú csúsztatások okán), most eme sorokkal megpróbálom átlátható képet adni a Gaddafi harcát segítő erőkről. Egyik leginkább valószínűsíthető külföldi támogatója és segítője a legtöbb afrikai konfliktusban valamilyen formában érintett Fehéroroszország (voltak fehérorosz zsoldosok Elefántcsontparton, Sierra Leonében is az ottani polgárháborúk idején), amely egy svéd székhelyű kutatóintézet jelentése szerint február 15-én (az első nagyobb líbiai megmozdulás napja) több ízben küldött gyanús repülőgépeket az afrikai országba és mindannyiszor az egyik nagy fehérorosz fegyverlerakot közelében található Baranovichi-reptérről.

De az ezt követő napokban is jelentősen megnövekedett repülőgép-forgalom zajlott le a két ország között, amelyek célját homály fedi, tehát alaptalan vádaskodás lenne tényként kezelni ezt az információt, de mindenesetre figyelemreméltó, hogy a megnövekedett teherforgalom mellett február 24.-én majd 25.-én is hírek érkeztek Líbiából, amely szerint "európai kinézetű és oroszul beszélő" fegyveresek csaptak össze Gaddafi ellen tüntető emberekkel. Na ez utóbbi azért jelentős túlzás és csak riogatás lehet, de az tény, hogy február 27.-én maga Ban Ki-moon ENSZ-főtitkár is aggodalmának adott hangot Fehéroroszország elefántcsontparti (itt harci helikopterek szállításának pletykája borzolja a kedélyeket) és líbiai szerepét illetően.

Afrikán belül azért jóval többen sorakoznak fel hivatalosan és állítólagosan is a most már diktátornak nevezett vezető mögött, Kenya, Niger, Mali, Csád és Zimbabwe neve is felmerült azon a virtuális listán, amelyekre azon országok kerülhettek rá, akik valamilyen formában fizikailag segítik Gaddafit. A zimbabwei kapcsolat pletykája azután kapott lábra, hogy az ország védelmi minisztere szerdán elkerülte a konkrét választ arra a kérdésre a parlamentben, hogy zimbabwei katonák is vannak-e Líbiában, és egyszerre csak kijelentette, hogy vannak afrikai zsoldosok az észak-afrikai országban. Ami tény, hogy a Zimbabwét évtizedek óta uraló Robert Mugabe már hangsúlyozta, hogy mindig szívesen látja hazájában jóbarátját, Gaddafit, akinek ezzel újabb lehetőség maradt békében, gazdagon leélni hátralévő éveit. Majd jól elképzelt az emberiség elleni bűnökért távollétében már halálra ítélt, vörös terrorjáról ismert Mengistu Haile Mariam, etióp ex-diktátorral, aki szintén Hararében tengeti életét és dolgozik második életrajzi könyvén.

Fontos hangsúlyozni, hogy a zsoldosok jelenlétéről szóló hírek többsége szinte biztosan csak kacsa, eredetük pedig ahhoz a nacionalista és agresszív hangulathoz köthető, ami főleg pont a külföldi harcosok jelenlétéről szóló beszámolók kapcsán alakult ki a líbiai lakosságban – ennek tudható be, hogy a napokban már ezrével menekülnek a Líbiában dolgozó, más afrikai országból származó emberek az országból az őket érő támadások és erőszakos megnyilvánulások elől. Az ún. felszabadított országterületeket uraló Nemzeti Líbiai Tanács állítása szerint Niger, Csád, Kenya és Mali is küldött harcosokat Gaddafi megsegítésére és bár erre valódi bizonyítékokat nem tudtak elővezetni, közleményeik csak hozzájárultak az idegengyűlölet fokozásához.

Az érintett országok vezetése mindenesetre határozottan cáfolta a vádakát és mindegyik kormány főleg csak a Líbiában tartózkodó állampolgárai sorsa miatt aggódott – Niger és Mali is a Szaharán keresztül menti több ezer polgárát a harcok elől. Csád helyzete azonban érdekesebb, mint a fentebb említett államoké, ugyanis különböző források (például az egyik, számvetésben működő líbiai ellenzéki csoport, a Líbiai Emberi Jogi Liga) szerint több ezer csádi katona állomásozik Tripoliban illetve környékén és őket két reguláris csádi tábornok irányítja, ráadásul szinte tényként kezelhető, hogy a többek között Líbia délnyugati (Fezzan) illetve Csád északi részén élő tuareg törzsek aktívan részt vesznek a konfliktusban – konkrétan pénzért harcolnak a Gaddafi-rezsim oldalán.

Míg a “több ezer csádi katona” történetére nincsenek kézzelfogható bizonyítékok (képek, videók, szemtanúk stb.) és ezért nem is tekinthetőek semmilyen formában hitelesnek, addig a tuaregek szerepét több jelentős hírügynökség és helyi törzsi vezetők is megerősítették: becslések szerint olyan 4-500 tuareg kelhetett át eddig a Szaharán, hogy a szinte hihetetlennek tűnő, napi több tízezer forintnyi dollárért harcba szálljanak a líbiai vezetők oldalán. Nem ez lenne az első ilyen alkalom, a tuaregek már a hetvenes-nyolcvanas években felsorakoztak Gaddafi Iszlám Légiónya mellett, hogy segítsék egy egységes észak-afrikai iszlám állam megteremtését, de például a Malit és Nigert évek óta sújtó tuareg lázadás kapcsán is felmerült, hogy Líbia segítheti a lázadó törzseket.

A legtöbb, zsoldosokról szóló pletyka egyébként azért üti fel a fejét, mert szemtanúk és felvételek szerint is sötétebb bőrű, jellegzetesen fekete afrikai katonák szálltak szembe a tüntetőkkel több városban, de a “zsoldos” fogalom merő találgatás, hiszen Líbiában évtizedek óta több tízezer fekete-afrikai él, Csádból is rengetegen menekültek ide anno – és kik miért ne szolgálhatnának a hadseregben? De azt, hogy most vannak afrikai zsoldosok Líbiában és mennyien, igazából valószínűleg senki sem tudja pontosan (a mellékelt képek sem igazán hinném, hogy bizonyítanak bármit is). És ez talán így is van jól.

www.mindennapiafrika.info - A Flag Polgári Műhely partnere

[Tweet](#)

MAGYAR MENEDÉK KÖNYVESHÁZ
www.magyarmenedek.com

Ajánló